

Рецензія на книжку [Богдана \(Боб\) Образа "Київ – Париж \(У пошуках застиглого часу\)"](#) з сайту ["Буквоїд"](#)

У сучасному літературному процесі переповідати свій досвід мандрів уже стало хорошою традицією. Відомі твори українського письменника Макса Кідрука (екстраординарні «Мексиканські хроніки», «Подорож на Пуп Землі»), легка, атмосферна збірка оповідань Діни Рубіної («Холодний ранок у Провансі»), захоплююча подорож до Італії у книзі Олесі Олендій «Mia Italia». І ось у видавництві «Нора-Друк» з'явилася дебютна книга Богдана Образа (БОБа) «Київ-Париж».

Париж – місто із колосальною літературною традицією. Протягом декількох останніх століть мода на паризькі пейзажі у художніх творах не зникає, а лише посилюється, тож якби довелось згадувати бодай найбільш відомих авторів, які торкнулися своїм пером вулиць і площ вічного міста, боюся, що перелік вийшов би занадто довгим (слід

Відстань не у кілометрах: від Києва до Парижа

Написав Тетяна Белімова

Неділя, 30 серпня 2015, 09:00

зазначити, що Богдан Образ склав і розмістив у своїй книзі власний такий список текстів, які допомогли йому у розкритті теми). Обмежуся хіба «Святом, яке завжди з тобою» Ернеста Хемінгуея, яке є настільки знаковим, що збагнути без нього не лише сам Париж, а й світову мистецьку практику ХХ ст. не видається можливим. Київ, звісно, з такого кута бачення, не є аж таким розтиражованим і зведеним до своєрідного топосу. Можливо, саме цим керувався молодий письменник, обираючи тему для своєї оповіді, адже народився і провів більшу частину життя в столиці України.

Найбільш прикметною рисою «Києва-Парижа» є автобіографізм, що підкуповує, адже далеко не кожен готовий ділитися своїми «роботами і днями» щиро й безпосередньо. Автор, як мені здалося, прагне не лише переповісти історії найбільш відомих і привабливих місцинок двох дуже різних міст, у яких йому довелося жити й навчатися, а й заохотити читача до роздумів, можливо навіть до переосмислення власного життєвого досвіду у зв'язку із прочитаним.

«Київ-Париж» має своєрідний «мандрівний» сюжет, у якому події і факти життя головного героя (автор не приховує, що цим героєм виступає він особисто) зрослися із певними географічними об'єктами у межах двох столиць і, очевидно, окремо вже не мисляться. Оповідь має лінійний характер – від дня відльоту з рідного Києва і до дня повернення після навчання із далекого Парижу. Попри насичений інформаційний зміст книги, який, звісно, не можна запам'ятати з першого разу, деякі факти все ж закарбуються в пам'яті назавжди. Так, для мене особисто вражаючою стала оповідь про Будинок Інвалідів і департамент 93 – два гетто на території Парижа, який уже канув у лету і який існує сьогодні, а також любовно виконаний опис Лаври і печерських пейзажів Києва.

Слід відзначити, що книга Богдана Образа розбудовується у межах порівняльного аналізу, що, власне, закладено вже у самій назві твору. Зіставляє автор усе: муніципальну владу Києва та Парижу, а також тип забудови, сучасний стан історичних пам'яток, поведінкові особливості, кулінарні уподобання, перебіг навчального процесу – аж до жінок включно! Подеколи це викликає посмішку, інколи налаштовує на серйозний діалог (звісно ж, подумки) з автором, коли хочеться йому щось підказати, або й навіть заперечити, але частіше непоборний інтерес. Так, наприклад, досить цікаво було дізнатися про «декілька типів» французької буржуазії: Бобо, дауншифтерів, Боал, Боно, Ноно і Куку. Цікаво, чи не так? Захоплює, що у парижан настільки помітна соціальна градація (адже існують навіть вироблені сленгізми на позначення різних типів людей), що

Відстань не у кілометрах: від Києва до Парижа

Написав Тетяна Белімова

Неділя, 30 серпня 2015, 09:00

хтось із них «обоожнює екологічно чисті продукти та органічну їжу... їздять на малолітражках та гібридах», а хтось «віддає перевагу сучасному одягу, але старовинним речам та інтер'єрам», а ще хтось «відмовився від масового споживання... проживає у специфічних юртах та наметах і зовсім не ходить в магазин», бо ж «сам шиє одяг, пече хліб і вирощує фрукти і овочі для споживання».

Своєрідною звабинкою книги є жінки у житті головного героя. Це окрема тема розмови. Тут автор, який з перших сторінок проявив себе блискучим ерудитом і філософом, демонструє схильність до тонкої іронії, комізму і навіть сатири. Колишні іменуються як у математичних рівняннях – X, Y, Z, або ж своєрідними вивісками на кшталт Емануель або Скандинавочка. Ці оповідки про амурні справи скидаються у чомусь на комедію російського кінематографу «Про що говорять чоловіки?», коли жінки замальовуються трохи безпринципно і без особливого ретушування – очима чоловіка, так би мовити. У «Києві-Парижі» найменші хиби і ганджі, помилки і прорахунки коханих із префіксом «екс» є предметом їдкою, а подеколи й сатиричного висміювання (дівчата створені для модних лахів і фотокарток у повен зріст, якими вони забивають «фкантакце»). Автор схиляється при цьому до узагальнень, висновок з яких напрошується сам собою: це не його героєві не пощастило з жінками, це усі без винятку слабкі створіння є зіпсутими, розбещеними, меркантильними і не схильними до розумової діяльності, хоча є тут один «виняток», який уже сам герой проґавив через власні амбіції. Такий другий план книги підводить читача до усвідомлення сенсу, вкладеного у підназву книги «У пошуках застиглому часу», котра є не просто ремінісценцією у бік твору Марселя Пруста, а певною мірою вказує на душевне сум'яття героя, який подумки повертається до тих хвилин, коли почувався щасливим.

«Київ-Париж» – це не лише путівник і своєрідний живий місток між двома столицями. Це ще й досить відверта оповідь про становлення молодого людини, перед якою постав нелегкий вибір: залишитися у місті майбутнього – Парижі, чи повернутися до міста минулого – Києва? Яким буде остаточне рішення героя і чи знайде він врешті застиглий час – про все це читач, безумовно, довідається, як тільки перегорне останню сторінку книги.